

och det övriga människosläktet, att ingen kunde få se en skynt av dem oftare än vart hundra år. Vad jätten beträffar, var han så stor, att det var lätt nog att få syn på honom. Men säkrast var nog att hålla sig utom synhåll för honom.

Om någon av pygméerna blev sex eller åtta tum lång, ansågs han för en ovanligt storväxt man. Deras små städer måtte ha varit bra näpna, med två eller tre fot breda gator, stenslagda med de allra minsta kiselstenar och kantade av bostäder ungefär lika stora som en ekorrbur. Konungens palats var lika storlaget och präktigt som ett litet dockskåp, och stadens tempel likaså.

Alla dessa byggnader voro ej av sten eller trä. De voro helt nätt hopsatta, snarlikt fågelbon, av gräs, fjädrar, äggskal och dylikt, som höllos tillsamman av lera istället för av murbruk. När solen torkat dem, voro de så nätta och prydliga, som en pygmé någonsin kunde önska.

Slätten närmast staden var uppdelad i små fält inte stort större än en vanlig liten bloms-